

Біллі Саммерс

Про книгу

Біллі Саммерс завжди влучає в ціль. Він — найманий убивця і ветеран іракської війни. Смертоносний снайпер, що завжди у грі. Його переконання дозволяють убивати лише дійсно поганих людей. Але Біллі вирішує зав'язати. Лишилось останнє замовлення, останній влучний постріл. Проте замовник не квапиться з оплатою. Навпаки: люди замовника починають полювання на самого Біллі. І мішенню для ще одного, тепер уже дійсно останнього пострілу може стати він, снайпер...

С Т І В Е Н

К І Н Г

БІЛІ САММЕРС

КСД

СТІВЕН
КІНГ

**STEPHEN
KING**

**BILLY
SUMMERS**

A NOVEL

КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2022

ISBN 978-617-12-9676-3 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: King S. Billy Summers : A Novel / Stephen King. — London : Hodder & Stoughton, 2021. — 528 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Маріанна Пащук*

Кінг С.

К41 Біллі Саммерс : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. В. Куча, О. Любенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2022. — 608 с.

ISBN 978-617-12-9601-5

ISBN 978-1-9821-8205-2 (англ.)

Біллі Саммерс завжди влучає в ціль. Він — найманий убивця і ветеран іракської війни. Смертоносний снайпер, що завжди у грі. Його переконання дозволяють убивати лише дійсно поганих людей. Але Біллі вирішує зав'язати. Лишилось останнє замовлення, останній влучний постріл. Проте замовник не квапиться з оплатою. Навпаки: люди замовника починають полювання на самого Біллі. І мішенню для ще одного, тепер уже дійсно останнього пострілу може стати він, снайпер...

УДК 821.111(73)

© Stephen King, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2022

Я загубилась, а тепер знайшлась.
«Приголомшила благодать»¹

¹ Цитата з пісні «Amazing Grace» гурту *Celtic Woman*. (Тут і далі прим. перекл.)

1

Біллі Саммерс сидить у вестибюлі готелю й очікує на авто. Полудень п'ятниці. Хоча читає Біллі дайджест-комікс під назвою «Хлоп'ята й дівчата Арчі», роздумує він про Еміля Золя та його третій роман, проривну «Терезу Ракен». Він думає, що це вельми підхожа книжка для молодого чоловіка. Думає, що з нею Золя лише почав розробляти шахту, яка згодом обернеться йому глибокою й казковою жилою цінної руди. Думає, що Золя був — і залишається — кошмарною версією Чарльза Дікенса. Думає, що це могла б бути непогана тема для есе. Хоча сам він есе ніколи не писав.

Дві хвилини по дванадцятій двері відчиняються, і у вестибюль заходять двоє чоловіків. Один високий і з чорним волоссям, зачесаним у «помпадур», як у 50-х. Другий — коротун в окулярах. Обидва в костюмах. Усі Нікові пацани носять костюми. Біллі знає, що високий звідкись із заходу. Він з Ніком уже давно. Його звать Френк Макінтош. Через «помпу» дехто з Нікових називає його Френкі Елвіс або — оскільки ззаду в нього дрібна залисина — Лискучий Елвіс. Але позаочі. Другого Біллі не знає. Певно, місцевий.

Макінтош простягає руку. Біллі підводиться й потискає її.

— Здоров був, Біллі. Радий, давно не бачилися.

— І я радий, Френку.

— Це Полі Логан.

— Здоров, Полі. — Біллі ручкається з коротуном.

— Приємно познайомитися, Біллі.

Макінтош бере з руки Біллі «Арчі».

— Досі комікси читаєш, я так бачу.

— Ага, — відповідає Біллі. — Мені подобаються. Ті, що смішні.

Деколи і з супергероями читаю, але вони мені не так заходять.

Макінтош прогортує сторінки й показує щось Полі.

— Глянь на цих малишок. Та на них навіть подрочити можна.

— Бетті й Вероніка, — пояснює Біллі, відбираючи комікс. —

Вероніка — дівчина Арчі, а Бетті хотіла б бути на її місці.

— Ти й книжки читаєш? — запитує Логан.

— Іноді, коли маю довгі перельоти. І журнали також. Але більше комікси.

— Ясно, ясно, — каже Логан і підморгує Макінтошеві. Не надто непомітно, і Макінтош хмурніє, але Біллі цим не переймається.

— Готовий їхати? — питає Макінтош.

— Звісно.

Біллі ховає комікс у задню кишеню. Арчі та його грудасті дівки. І на цю тему есе так і проситься. Про розраду в стрижках і ставлення, які не міняються. Про Рівердейл² і те, як там зупинився час.

— То їдьмо, — каже Макінтош. — Нік чекає.

² *Riverdale* — вигадане місто, у якому відбувається дія згаданого коміксу.

2

Макінтош за кермом. Логан каже, що сидітиме позаду, бо невисокий. Біллі очікує, що вони рушать на захід, бо саме там розташована фешенебельна частина цього міста, а Нік Маджарян любить жити на широку ногу, і вдома, і деінде. У готелях він не зупиняється. Але натомість вони їдуть на північний схід.

За дві милі від центру вони заїжджають у район, який Біллі видається місциною класу нижче середнього. Три-чотири зірки — це все одно краще, ніж трейлерний парк, у якому він виріс, але це щось далеко не вишукане. Немає будинків із високими огорожами, тут їм не місце. Це район будинків «ранчо» на дрібних клаптиках трави, перед якими працюють розприскувачі. Будівлі здебільшого одноповерхові. Більшість добре доглянуті, але кілька варто було б підфарбувати, а газони деяких захоплює повзучий бур'ян. Біллі помічає один дім, у якому розбите вікно прикрито шматком картону. Перед іншим у садовому кріслі від «Костко» чи «Семз Клуб» сидить товстий чоловік у «бермудах» і майці-алкоголічці, п'є пиво й спостерігає, як вони їдуть. Уже протягом якогось часу можна сказати, що в Америці все добре, але, мабуть, невдовзі це зміниться. Біллі знає такі райони. Вони — барометри, і на цьому стрілка почала опускатися. Тутешні люди працюють на тих роботах, де потрібно відзначатися про початок і кінець робочого дня.

Макінтош заїжджає на під'їзну доріжку двоповерхового будинку з клаптиками газону. Будинок пофарбовано блякло-жовтим кольором. Нормальний, але не схожий на місце, де Нік Маджарян погодився б жити навіть кілька днів. Це житло радше підійшло б якомусь механікові чи працівникові нижньої ланки в аеропорту, що мешкає тут із дружиною, яка вирізає купони на знижки, та двома дітьми, щомісяця сплачує внески за іпотеку, а щочетверга грає в боулінг у якійсь «пивній» лізі³.

Логан відчиняє для Біллі двері. Той кладе свого «Арчі» на приладову панель і виходить.

Макінтош веде його до ганку. Надворі спекотно, але всередині працює кондиціонування. У короткому коридорі, що веде на кухню, стоїть Нік Маджарян. На ньому костюм, який коштує, мабуть, стільки

ж, скільки місячний іпотечний внесок за цю хату. Рідке волосся причесане до голови, жодних помпадурів. Обличчя кругле, з «веґасівською» засмагою. Нік — чоловік кремезний, але коли притягує Біллі до себе, щоб обійняти, то випнуте черево здається твердим, як камінь.

— Біллі! — вигукує Нік і цілує його в обидві щоки. Гучні щедри цмоки. Усмішка на мільйон доларів. — Біллі, Біллі, мужик, наскільки ж приємно знову тебе бачити!

— І мені приємно, Ніку. — Він роззирається. — Ти переважно в якихось дорожчих місцях поживаєш. — Зупиняється. — Якщо тебе це не ображає, просто подумалося.

Нік сміється. У нього прекрасний і заразний сміх, що йде вкупі з широкою усмішкою. До нього приєднується Макінтош, а Логан усміхається.

— У мене на Вест-Сайді є місцинка. На тимчасово. Можна сказати, приглядаю за тим будинком, поки хазяїв нема. На передньому дворі фонтан. А посередині фонтану голий хлопчик, як же це називається...

Херувимчик, думає Біллі, але не каже. Просто собі всміхається.

— Ну, коротше, малий, що сщить у воду. Побачиш, я тобі покажу. А ця хата ні, не моя. Вона твоя. Якщо погодишся на діло.

[3](#) *Beer league* — аматорська спортивна ліга, створена суто для розваги.

3

Нік проводить йому екскурсію.

— Усі меблі вже є, — каже він так, наче продає будинок. Можливо, певним чином саме це й відбувається.

Тут є другий поверх, де три спальні й дві вбиральні, друга маленька, мабуть, дитяча. На першому поверсі — кухня, вітальня та їдальня, настільки тісна, що її радше можна назвати не кімнатою, а закутком. Більшу частину підвалу переробили на довгу килимовану кімнату з великим телевізором з одного боку й столом для пінг-понгу з іншого. Трекові світильники. Нік каже, що це ігрова, тут вони й сідають.

Макінтош запитує, чи не хочуть вони чогось випити. Каже, є содова, пиво, лимонад і чай із льодом.

— Мені «Арнольда Палмера»⁴, — каже Нік. — Пів на пів. Льоду побільше.

Біллі каже, що йому того ж. Вони трохи балакають про те й се, доки не прибувають напої. Про погоду, як тут спекотно, на кордоні Півдня⁵. Нік питає, як минула подорож. Біллі каже, що нормально, але не розповідає, звідки летів, а Нік не запитує. Нік каже, а Трамп же цей йобаний, і Біллі питає, а що ж із тим Трампом. Оце приблизно й усе, про що їм вдається поговорити, але це нормально, бо на той час із двома високими склянками на таці вже повертається Макінтош, а коли він виходить, Нік береться до справи.

— Коли я подзвонив твоєму Бакі, він сказав, що ти плануєш на пенсію.

— Та думаю над цим. Я вже довго працюю. Занадто довго.

— І то правда. Скільки тобі, між іншим?

— Сорок чотири.

— Займаєшся цим, відколи уніформу повісив, так?

— Десь так. — Він упевнений, що Нік усе це й так знає.

— Загалом десь скільки?

Біллі стенає плечима.

— Та точно не пам'ятаю.

Сімнадцять років. Вісімнадцять, якщо рахувати першого, того, що з гіпсом на руці.

— Бакі каже, ти можеш іще за одне діло взятися, якщо сума буде хороша.

Він чекає, доки Біллі запитає. Біллі не запитує, тож Нік продовжує.

— Тут сума дуже хороша. Можеш це виконати і решту життя на сонечку грітися. Піна коладу в гамаку попивати. — Він знову розпливається в широкій усмішці. — Два мільйони. П'ятсот тисяч одразу, решта після.

Біллі посвистує, і це не частина акторства, яке він вважає не акторством, а своїм «тупим я», для показу таким, як Нік, Френк і Полі. Це ніби пасок безпеки. Ти його пристібаєш не тому, що очікуєш потрапити в аварію, а тому, що ніколи не знаєш, на кого натрапиш на своїй смузі по той бік пагорба. Це також діє і на дорозі життя, де люди виляють навсібіч і на дорожній заставі заїжджають не в ту смугу.

— Чому аж стільки? — Найбільше, скільки він отримував за контракт, це сімдесят тищ. — Це ж не політик якийсь? Бо таким я не займаюся.

— Зовсім не політик.

— Це хтось поганий?

Нік сміється, хитає головою, тоді дивиться на Біллі зі справжнім захопленням.

— А в тебе завжди однакове запитання.

Біллі киває.

«Тупе я», може, і слугує лише для оказамилювання, але оце вже правда: він бере замовлення лише на поганих людей. Так йому спиться вночі. Безперечно, він заробляє собі на життя, *працюючи* на поганих людей, але в цьому Біллі моральної дилеми не бачить. У нього нема проблем із тим, щоб отримувати гроші від поганих людей, які бажають смерті іншим поганим людям. Фактично він себе вважає сміттярем зі зброєю.

— Це дуже погана особа.

— Окей...

— І два мільйони не мої. Я лише посередник, отримую з цього, так би мовити, плату за вербування. Не з твоїх грошей, моя сума окрема. — Нік нахилиється вперед, руки зімкнуті між стегон. Вираз обличчя в нього серйозний. Погляд не відривається від очей Біллі. — Ціль — професійний снайпер, як і ти. Тільки цей ніколи не питає, хороша там людина чи погана. Він на таку різницю не зважає. Якщо

гроші добрі, береться за роботу. Наразі називатимемо його Джо. Років шість-сім тому цей Джо застрелив п'ятнадцятирічну дитину, що йшла до школи. Чи був той хлопчик поганою людиною? Ні. Мало того, відмінником був. Але хтось хотів таким чином відправити батькові малого послання. Малий і був тим посланням. А Джо — посильним.

Біллі загадується, чи ця історія правдива. Може, й ні, вона здається якоюсь казковою небилицею, але водночас наче й правдивою.

— Хочеш, щоб я кільнув кілера. — Ніби прояснюючи це для себе в голові.

— Точно. Джо зараз у тюрязі в Лос-Анджелесі. Центральній чоловічій. Звинувачений у нападі й спробі згвалтування. Оця спроба згвалтування — це просто щось із чимсь, якщо ти не якась «мітушниця», то трохи смішно. Він сплутав якусь письменницю, що приїхала в Лос-Анджелес на конференцію, ще й письменницю-феміністку, з проституткою. Запропонував їй гроші — мабуть, грубувато, — а вона йому перцевим балончиком у морду. Тоді він вибив їй зуб і вивихнув щелепу. Вона, певно, ще зайву сотню тисяч книжок завдяки цьому продала. Та вона б йому дякувати мала, а не в тюрму відправляти, хіба ні?

Біллі не відповідає.

— Та ну, блін, Біллі, ти прикинь. Мужик прикінчив бозна-скільки людей, деяких дуже навіть міцних, а тут його запшикала перцем якась бійщиця за права лесбух? Ну смішно ж.

Біллі символічно усміхається.

— Лос-Анджелес — на іншому боці країни.

— Так, але до того, як опинитися *там*, він був *тут*. Я не знаю, чому він був тут, та мені й однаково, але знаю, що він шукав, де б зіграти в покер, і хтось йому дав наводку. Бо, розумієш, наш дружок Джо вважає себе крупним гравцем. Одним словом, він програв купу грошей. А коли десь о п'ятій ранку переможець вийшов із гри, Джо вистрелив йому в живіт і забрав не лише свої, а взагалі *всі* гроші. Хтось спробував його зупинити, мабуть, інший дурень, що також грав із ними, але Джо і його стрельнув.

— Обох убив?

— Переможець помер у лікарні, але встиг перед тим указати на Джо. Другий хлопака вижив. Він також розповів про Джо. І знаєш що ще?

Біллі хитає головою.

— Записи камер спостереження. Розумієш, до чого це веде?
Біллі розуміє, цілком.

— Та не зовсім.

— У Каліфорнії він сидить за напад. Це залишиться. Спробу згвалтування, мабуть, відкинуть, він же не в провулок її затягнув. Блядь, та він запропонував їй гроші, тому це просто домагання, окружний прокурор таким навіть не заморочуватиметься. З тим, що він уже відсидів, йому дадуть дев'яносто днів в окружній. Борг сплачено. Але *тут* у нього вбивство висить, а по цей бік Міссісіпі це сприймають дуже серйозно.

Біллі це знає. У червоних штатах⁶ холоднокровних убивць швидко позбавляють страждань. Він нічого проти не має.

— А глянувши на записи камер, присяжні майже стовідсотково вирішать, що наш Джої заслуговує на ін'єкцію. Розумієш, так?

— Звісно.

— Вони з адвокатом намагаються скасувати екстрадицію, що не дивно. Що таке екстрадиція, знаєш, так?

— Звісно.

— Добре. Адвокат Джо бореться як може, і це не якийсь стерв'ятник. Він уже домігся відстрочки слухань на тридцять днів і за той період придумає ще якийсь спосіб тягнути час, але зрештою таки програє. А Джо в ізольованій камері, бо хтось спробував прирізати його фінкою. Наш Джої відібрав фінку й зламав тому зап'ясток, але якщо є один з фінкою, то таких і десятків набратися може.

— Банди? — запитує Біллі. — Може, «кріпи»⁷? Може, то вони на нього зуб точать?

Нік стенає плечима.

— Хто його знає? Наразі в Джо особисті апартаменти, він не жере з іншими кабанамі, має пів години на день у дворі на самоті. Крім того, адвокат тим часом зв'язується з людьми. Дає зрозуміти, що наш Джої може багато важливого розповісти, якщо йому не знімуть звинувачення у вбивстві.

— А це можливо? — Біллі не хочеться так думати, навіть якщо той, кого Джо вбив після покеру, був поганою людиною. — Обвинувачі можуть відмовитися від смертної кари або навіть змінити статтю на другий ступінь⁸, щось таке?

— А непогано, Біллі. Принаймні ти на правильному шляху. Але з того, що я чув, Джо хоче, щоб з нього зняли повністю всі звинувачення. У нього, певно, добрі карти на руках.

— Думає, може обміняти щось на те, щоб вийти сухим з води.

— Каже чоловік, який сухим бозна-скільки разів виходив, — каже Нік і сміється.

Біллі — ні.

— Я ніколи не стріляв ні в кого лише тому, що програв гроші в покері. Я і в покер не граю. І ще не краду.

Нік бадьоро киває.

— Та я знаю, Біллі. Лише поганців. Я просто підйобую, та й усе. Ти попий.

Біллі потягує свій напій. Він роздумує. Два мільйони. За одне діло. І він думає: у чому ж пастка?

— Комуś, певно, дуже треба не дозволити тому Джо розповісти, що він знає.

Нік указує на нього пальцем, наче Біллі щойно показав неймовірну дедукцію.

— Усе правильно. Ну, коротше, зі мною зв'язався один місцевий, якщо погодишся на роботу, то зустрінешся з ним. Він сказав, що вони шукають професійного снайпера, найкращого з кращих. Я думаю, це Біллі Саммерс, і справу, блядь, закрито.

— Ти хочеш, щоб я його прикінчив, але не в Лос-Анджелесі, а тут.

— Не я хочу. Я просто посередник, не забувай. Цього дехто інший хоче. Дехто з дуже глибокими кишнями.

— У чому заковика?

Нік вмикає посмішку. Він указує на Біллі пальцем іншої руки.

— Прямо до суті, так? Прямісінько, блядь, до суті. От тільки це не зовсім заковика. Або таки вона, залежить від того, що ти про це думаєш. Розумієш, питання в часі. Тобі доведеться пробути тут...

Він махає долонею, вказуючи на жовтий будиночок. А може, також на район, де той розташований, — як згодом дізнається Біллі, він називається Мідвуд. А може, й на все місто, на схід від Міссісіпі й одразу під лінією Мейсона—Діксона⁴.

— ...досить довгий час.

⁴ Arnold Palmer — безалкогольний напій, суміш холодного чаю з лимонадом.

⁵ Тобто у штаті, межа якого формує умовний кордон між колишніми рабовласницькими штатами Півдня і вільними штатами Півночі.

⁶ Тобто штати, де виборці здебільшого віддають перевагу представникам Республіканської партії.

[7](#) *Crips* — найбільше й найжорстокіше об'єднання вуличних банд у США.

[8](#) За законами США, навмисні вбивства діляться на першого ступеня (свідоме, заздалегідь продумане й скоєне зі злісним наміром) і другого ступеня (скоєне зі злісним наміром, проте не продумане заздалегідь).

[9](#) *Mason—Dixon line* — демаркаційна лінія, що слугує кордоном між штатами Пенсильванія, Меріленд, Делавер і Західна Вірджинія.

4

Вони ще трохи балакають. Нік каже Біллі, що вже є визначена локація, тобто місце, звідки Біллі стрілятиме. Каже, що Біллі може не вирішувати, доки не побачить і не почує більше. Усе це йому розповість Кен Гофф. Він і є той місцевий. Нік каже, що сьогодні Кена немає в місті.

— Він знає, чим я користуюся?

Це не те саме, що погодитись, але вже великий крок у тому напрямку. Два мільйони здебільш за те, щоб просто сидіти на сраці рівно, а тоді раз вистрелити. Від такого важко відмовитися.

Нік киває.

— Окей, і коли я зустрінуся з тим Гоффом?

— Завтра. Сьогодні він задзвонить тобі в готель, скаже час і місце.

— Якщо я за це візьмуся, знадобиться якийсь прикриття, щоб пояснити, чому я тут.

— Усе вже продумано і просто шик. Ідея Джорджо. Ми розповімо тобі завтра ввечері, після того як зустрінешся з Гоффом.

Нік підводиться. Він простягає руку. Біллі потискає. Він уже раніше ручкався з Ніком, і йому це завжди не подобається, бо Нік — погана людина. Хоча важко його бодай трішечки не любити. Нік також професіонал, і його усмішка дійсно працює.

5

Полі Логан везе його назад у готель. Полі багато не говорить. Він запитує, чи не заважатиме Біллі радіо, і коли Біллі не заперечує, вмикає станцію з софт-роком. У якийсь момент він каже:

— Логгінз і Мессіна, от вони найкращі.

Окрім матюків у бік чоловіка, що підрізав його на Сідар-стріт, це всі його слова.

Біллі не зважає. Він роздумує про всі бачені фільми, в яких ідеться про грабіжників, що планують іще одне, останнє діло. Якщо нуар — це жанр, то «останнє діло» — піджанр. У фільмах останнє діло завжди йде шкереберть. Біллі не грабіжник, не працює на банду і не забобонний, але ця ідея з останнім ділом усе одно гризе його. Може, тому що сума настільки значна. Може, тому що він не знає, хто й чому за все платить. Може, навіть через історію, яку йому розповів Нік, — про те, як ціль застрелила п'ятнадцятирічного відмінника.

— Ти залишишся? — запитує Полі, заїжджаючи на передній двір готелю. — Бо той Гофф дістане тобі потрібний інструмент. Я б і сам це зробив, але Нік сказав, що не треба.

Чи залишиться він?

— Не знаю. Напевно. — Виходячи з авто, замовкає. — Швидше за все.

6

У себе в кімнаті Біллі вмикає ноутбук. Він змінює позначку часу й перевіряє віртуальну приватну мережу, бо хакери люблять готелі. Він може загуґлити окружні суди Лос-Анджелеса, інформація щодо слухань про екстрадицію має бути публічною, але є й простіші способи отримати те, що він хоче. А він хоче. Рональд Рейган правду казав, що треба довіряти, але й перевіряти.

Біллі відкриває сайт «Лос-Анджелес Таймс» і оплачує піврічну підписку. Він користується кредиткою, що належить вигаданій людині на ім'я Томас Гарді, бо Гарді — улюблений письменник Біллі. Принаймні в напрямі натуралізму. Закінчивши з цим, він шукає «письменниця-феміністка» і додає «спроба зґвалтування». Знаходить з пів десятка новин, кожна наступна дедалі менша. Є фотографія тієї письменниці-феміністки, яка привабливо виглядає й має багато що сказати. Заявлений напад відбувся у дворі готелю «Бeverлі-Гіллз». У заявленого нападника виявили кілька документів на різні імена та кредитні картки. За даними «Таймс», його справжнє ім'я — Джоел Рендолф Аллен. Його вже звинувачували в зґвалтуванні у 2012 році в Массачусетсі, але тоді звинувачення зняли.

Отже, Джо був досить близько, думає Біллі.

Далі він відкриває сайт місцевої газети, знову за допомогою Томаса Гарді оплачує перегляд і шукає «жертва вбивства покер».

Новина про це є, і додана фотографія з камери безпеки досить викривальна. Якби відео було знято на годину раніше, світла не вистачило б, щоб побачити обличчя злочинця, але позначка часу внизу — 05:18. Сонце ще не піднялось, але вже світало, тож обличчя чоловіка, що стоїть у провулку, настільки чітке, наскільки потрібно прокуророві. Він тримає руку в кишені, чекає біля дверей із написом «ЗОНА ЗАВАНТАЖЕННЯ НЕ БЛОКУВАТИ», і якби Біллі був у суді присяжних, то, мабуть, суто на основі цього проголосував би за смертельну ін'єкцію. Тому що Біллі Саммерс — експерт у питанні продумування заздальгідь, і саме це він зараз бачить на екрані.

Остання новина в газеті Ред-Блаффа повідомляє, що Джоела Аллена заарештовано за іншими звинуваченнями в Лос-Анджелесі.

Біллі впевнений: Нік вважає, ніби він сприймає все за чисту монету. Як і всі, з ким Біллі працює стільки років, Нік вважає, що, як не брати

до уваги чудові снайперські вміння, Біллі трохи тупуватий, може, навіть з якимись особливостями розвитку. Нік вірить «тупому я», бо Біллі докладає всіх зусиль, щоб не перегравати. Без роззявленого рота, скляних очей, очевидного недоумства. Комікс «Арчі» робить чудеса. Роман Золя, який він читає, глибоко у валізі. А якби хтось її обшукав і знайшов ту книжку? Біллі сказав би, що знайшов її в кишенці крісла в літаку й узяв собі, бо йому сподобалася дівчина на обкладинці.

Біллі думає, чи не пошукати інформацію про п'ятнадцятирічного відмінника, але даних недостатньо. Він може цілий день гуглити й нічого не знайти. А навіть якщо знайде, не буде певності, що це саме той п'ятнадцятирічний. Достатньо знати, що решта Нікової історії відповідає дійсності.

Він замовляє сандвіч і чайничок чаю. Коли замовлення приносять, Біллі сідає біля вікна, їсть і читає «Терезу Ракен». Думає, що це наче Джеймса М. Кейна схрестили з горор-коміксами «ІСі» з 1950-х. Після пізнього ланчу він лежить, завівши руки за голову й під подушку, насолоджуючись прихованою там прохолодою. Вона, як і молодість та краса, довго не триває. Він подивиться, що скаже цей Кен Гофф, і якщо це теж відповідає дійсності, мабуть, візьме діло. Чекати буде важко, йому це ніколи особливо не вдавалося (якось спробував дзен, але не продовжував), проте за два мільйони можна й почекати.

Біллі заплющує очі й засинає.

О сьомій того дня він вечеряє принесеною в номер їжею й дивиться на ноутбуку «Асфальтові джунглі». Це, звісно ж, стрічка про прокляте останнє діло. Дзвонить телефон. Це Кен Гофф. Він каже Біллі, де вони зустрінуться завтра вдень. Біллі не записує. Записувати різні речі може бути небезпечно, а в нього добра пам'ять.

1

Як і більшість кінозірок-чоловіків — не кажучи вже про чоловіків, повз яких Біллі проходить на вулиці і які імітують тих кінозірок, — Кен Гофф має недогризок борідки, ніби на три-чотири дні забув голитися. На вигляд Гоффа це впливає не надто позитивно, оскільки він рудий. Він виглядає не грубим мужичарою, а так, наче його сильно обпекло сонце.

Вони сидять за столиком у затінку від парасолі біля закускової під назвою «Під сонцем». Вона на розі Мейн і Корт. Біллі здогадується, що впродовж тижня в цьому місці купа відвідувачів, але цієї суботи всередині тут майже безлюдно, тож групка столиків на вулиці належить лише їм.

Гоффові, мабуть, п'ятдесят або сорок п'ять, але важкого життя. Він потягує бокал вина. Біллі — дістичну содову. Він не думає, що Гофф працює на Ніка, бо Нік живе у Вегасі. Але Нікові пальці занурені в багацько пирогів, причому не всі на заході. Нік Маджарян і Кен Гофф, можливо, якимсь чином і пов'язані, а може, то Гофф пов'язаний з тим, хто платить за роботу. Звісно, якщо припустити, що робота дійсно буде.

— Ота будівля через вулицю — моя, — каже Гофф. — Лише двадцять два поверхи, але цього досить, щоб бути другою найвищою спорудою в Ред-Блаффі. Стане третьою, коли збудують «Гітгінз-центр». Він буде тридцять поверхів заввишки. І з торговельним центром. Я і там свою частину маю, але оце? Це суто моя краля. З Трампа сміялися, коли він сказав, що зробить нормальну економіку, але воно працює. Усе працює.

Біллі не цікавить Трамп і його економіка, проте він вивчає будівлю з професійним інтересом. Він майже точно впевнений, що стріляти доведеться звідти. Вона називається «Вежа Джерард». Біллі вважає, що називати будівлю, у якої лише двадцять два поверхи, «вежею» — трохи перебільшення, але, мабуть, у місті невисоких цегляних будівель, більшість із яких убогі, це таки вежа. На добре доглянутому й политому газоні перед будівлею стоїть табличка з написом «ОФІСНИЙ ПРОСТІР І РОЗКІШНЕ ЖИТЛО. УЖЕ ДОСТУПНО». Є номер телефону. Табличка виглядає так, наче вона стоїть там уже довгий час.

— Продається не зовсім так, як я очікував, — каже Гофф. — Економіка росте, так, у людей гроші аж зі срак вивалюються, а 2020-й буде ще кращим, але ти, Біллі, здивуєшся, якщо дізнаєшся, скільки того всього зростання, по суті, лише в інтернеті. Нічого, що я тебе Біллі називаю й на «ти»?

— Нормально.

— Одним словом, цього року в мене трохи кризочка. Відколи я купив частину *WWE*, маю трохи проблем з фінансами, але ж три філії, як я міг відмовитися?

Біллі поняття не має, про що той розповідає. Щось про професійний реслінг, так? Чи «Монстер Трак Джем», який постійно по телевізору рекламують? Оскільки Гофф, очевидно, думає, що Біллі про це знає, той киває головою, наче дійсно так і є.

— Місцеві спадкові магнати думають, що я забагато на себе взяв, але ж треба робити ставку на економіку, правда? Кидай кості, поки гарячі. Щоб заробити, треба й стратитися, не?

— Звісно.

— Тому я роблю те, що маю робити. І слухай, я вмію відрізнити добру обладку від поганої, а ця обладка — якраз чудова. Трохи ризикована, але мені треба якось перекантуватись. А Нік запевняє: якщо тебе зловлять (я знаю, що не зловлять, але якби так сталося), ти — могила.

— Так. Могила.

Біллі ніколи не ловили, і він не має наміру, щоб це сталося вперше.

— Кодекс мовчання, так?

— Звісно.

Біллі гадає, що Кен Гофф передивився фільмів. Деякі — в піджанрі «останнє діло». Йому вже хочеться, щоб співрозмовник перейшов до суті. Тут гаряче, навіть під парасолькою. А ще парко. Такий клімат — для птахів, думає Біллі, хоча навіть їм він, мабуть, не подобається.

— У мене для тебе є гарні кутові апартаменти на п'ятому поверсі, — каже Гофф. — Три кімнати. Кабінет, приймальня, кухонька. Кухонька, непогано, не? З тобою все буде в порядку, як би надовго це не затяглося. Як у бога за пазухою. Пальцем не показуватиму, але до п'яти, певно, сам уже порохуєш.

«Звісно, — думає Біллі, — я навіть можу одночасно йти й гумку жувати».

Будівля квадратна, звичайна коробка з-під крекерів з вікнами, тому на п'ятому поверсі кутових приміщень два, але Біллі знає, яке Гофф має на увазі: те, що ліворуч. Від вікна по діагоналі лежить Корт-стріт, завдовжки лише два квартали. Діагональ, шлях кулі, якою він вистрелить, якщо візьметься за роботу, закінчується на східцях окружного суду. Це незграбна споруда з сірого граніту. Сходи, яких мінімум двадцятьок, піднімаються до майданчика із Юстицією з пов'язкою на очах, у руках якої терези. Одна з багатьох речей, яких він ніколи не розповість Кенові Гоффу: Юстиція — це римська богиня, яку, по суті, вигадав імператор Август.

Біллі повертає погляд на кутові апартаменти на п'ятому поверсі й знову проводить очима по діагоналі. На око — від вікна до сходів ярдів п'ятсот¹⁰. На такій відстані він зможе поцілити навіть коли сильний вітер. З правильним інструментом, звичайно.

— Що ви для мене маєте, містере Гофф?

— Шо? — На мить на виду з'являється Гоффово «тупе я».

Біллі згинає вказівний палець правої руки. Цей жест можна сприйняти як «підійди», але не в цьому випадку.

— А! Так! Те, що ти й просив, так? — Він роззирається навколо, нікого не бачить, але все одно стишує голос. — «Ремінгтон 700».

— «М24». — Це армійська класифікація.

— М...? — Гофф лізе в задню кишеню, виймає гаманець, порпається. Тоді дістає звідти папірець і звіряється. — «М24», правильно.

Він уже починає ховати папірчик у гаманець, але Біллі зупиняє його, простягаючи руку.

Гофф передає папірчик. Біллі ховає його собі в кишеню. Пізніше, перш ніж побачитися з Ніком, він змиє його в унітаз у кімнаті готелю. Записувати нічого не можна. Він сподівається, що цей Гофф не створить проблем.

— Оптика?

— Шо?

— Приціл. Оптичний приціл.

Гофф здається знервованим.

— Той, про який ви й попросили.

— Ви це також записали?

— На папірці, я щойно вам його дав.

— Окей.

— Цей, еее, інструмент у мене в...

— Мені не треба знати де. Я ще навіть не вирішив, чи беруся за це. — Але він вирішив. — У тій будівлі є охорона? — Ще одне запитання «тупого я».

— Так. Звісно.

— Якщо я візьмуся, то сам вирішу, як доправити інструмент на п'ятий поверх. Домовилися, містере Гофф?

— Так, звісно. — Гофф, здається, розслабився.

— Тоді, думаю, ми завершили. — Біллі підводиться й простягає долоню. — Було приємно з вами познайомитися.

Насправді ні. Біллі не впевнений, чи довіряє цьому чоловікові, а ще його бісить дурна неохайна борідка. Яка жінка захоче цілувати рот, вкритий такою рудою щетиною?

Гофф потискає руку.

— І мені, Біллі. У мене просто такий період складний. Ви колись читали книжку «Шлях героя»?

Біллі читав, але хитає головою.

— А ви почитайте-почитайте. Я літературну частину проминув, одразу до головної перейшов. З корабля на бал, я так люблю. Одразу до діла. Не пам'ятаю, як звати автора, але він каже, що кожний чоловік, щоб стати героєм, має пройти етап випробування. Це і є моє випробування.

Надати кілерові снайперську гвинтівку й гніздо для пострілу, думає Біллі. Не впевнений, що Джозеф Кемпбелл відніс би це до категорії героя.

— Що ж, сподіваюся, ви його пройдете.

2

Біллі припускає, що зрештою дістане собі автомобіль, якщо залишиться тут, але наразі він не знає міста, тому радий, що з готелю до будинку, за яким «наглядає» Нік, його везе Пол Логан. Це макмаєток¹¹, як Біллі й очікував учора, — незграбно збите до купи жахіття на приблизно двох краях газону. Ворота до довгої вигнутої доріжки прочиняються від доторку Полі пальцем до пристрою на козирку в автомобілі. На подвір'ї в басейн дійсно нескінченно пісяє херувим, а ще тут кілька інших статуй (римський солдат, гологруда діва), підсвічених прихованим освітленням, бо вже сутінки. Будинок також підсвічено, ніби щоб похизуватися його жалюгідною надмірністю. Біллі дим здається байстроюком супермаркету й мегацеркви. Це не будинок, а архітектурний еквівалент червоних штанів для гольфу.

Френк Макінтош, також відомий як Френкі Елвіс, очікує на нескінченній терасі, щоб привітати його. Темний костюм, класична блакитна краватка. Дивлячись на нього, нізащо не здогадаєшся, що кар'єру він почав із ламання ніг клієнтам тіньових кредиторів. Це, звісно, було давно, до того як він перейшов до крупніших роботодавців. Френк спускається до середини сходів тераси, розвівши руки, наче володар маєтку. Або дворецький володаря маєтку.

Нік знову чекає в коридорі, цього разу грандіознішому, ніж той, що в скромному жовтому будинку в Мідвуді. Нік міцної статури, але чоловік поруч із ним просто гігантський, перевищує три сотні¹². Це Джорджо Свіньєллі, відомий у Ніковій лас-вегаській банді як Джорджі Свин (хоча його теж так називають лише позаочі). Якщо Нік — генеральний директор, то Джорджо — його директор з питань виробництва. Те, що вони обидва тут, так далеко від свого домашнього штабу, свідчить, що Нікова, як він висловився, плата за вербування, мабуть, дуже висока. Біллі пообіцяли два мільйони. Скільки ж пообіцяли чи вже видали цим хлопцям? Хтось дуже нервується через Джоела Аллена. Хтось, хто, мабуть, володіє таким же будинком або навіть гидкішим. Важко уявити, що це можливо, але так, мабуть, і є.

Нік плескає Біллі по плечу й каже:

— Ти, мабуть, думаєш, що цей жирдос — Джорджо Свіньєллі.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ